

εἰς τοὺς γάμους τοῦ γυναικαδέλφου μου. Ἐπανήλθομεν τὴν 10 Ἰουλίου τὸ πρῶτ.

— Καὶ κατὰ τὸν χρόνον αὐτὸν τὸ κατὰσθημα εἶχε μείνει χωρὶς ἐπίβλεψιν;

— Ὅχι, κυρία, μία συγγενής μας ἡ κυρία Σωρὲν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχομεν πλήρη ἐμπιστοσύνην, ἦλθεν εἰς ἀντικατάστασιν τῆς συζύγου μου. Αὐτὴ δύναται νὰ σᾶς πληροφορήσῃ καθὼς καὶ οἱ δύο ὑπηρεταί.

Ἡ κυρία Σωρὲν κατῴκει εἰς τὴν ὁδὸν Λανκρύ. Ἐπεμψαν εἰς ἀναζήτησίν της. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ κύριος Θουριὲ ἐξήτασε τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς δύο ὑπηρετάς.

[Ἐπεται συνέχεια]

•P.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΝΔ'.

— Ἐφόνευσες! ἀνέκραξεν ἔκπληκτος ὁ κύριος Λεκόκ. Καὶ ποῖον ἐφόνευσες;

— Ἐφόνευσά τὸν Λερέ, ἀπήντησε, χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ καταδίκος.

— Προσέξατε, εἶπε, ταπεινῶν τὴν φωνὴν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, αὐτὸ εἶνε ὁμολογία, μολοντί δὲ δὲν ἦλθον ἵνα προκαλέσω αὐτήν, τὸ καθήκον μου εἶνε νὰ τὴν λάβω ὑπ' ὄψει μου.

— Τὸν ἐφόνευσά, καὶ ἡ καταδίκη μου εἶνε δικαία, ἐπανάλαβεν εὐσταθῶς ὁ Λουδοβίκος.

— Ἀ! ἦτο λοιπὸν ἀληθές! ἐψυθύρισεν ὁ γέρων, καλύπτων τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του.

— Εὐχαριστήθητε νὰ μοὶ ἐξηγήσητε τί συνέβη, εἶπεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, διὰ τόνου ἥττον ψυχροῦ.

Ἀναμφιβόλως, ἡ εἰλικρίνεια τῆς ὁμολογίας ταύτης τῷ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, καὶ αἱ διαθέσεις αὐτοῦ ἦσαν ἥττον ἐχθρικαί.

— Τὸ ἐσπέρας τῆς 13 Ἰανουαρίου, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος Λεκόκ, ἐδείπνησα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Λεκόντ εἰς Βουλώνην. Τὴν πρῶταν ἔλαβον ἐπιστολὴν τῆς Μαρίας, ἡ ὁποία μὲ παρακαλοῦσε πολλὴ νὰ ὑπάγω νὰ τὴν ἰδῶ ἐντὸς τῆς ἡμέρας. Ἐπέμενε τόσον εἰς τὴν ἐπιστολὴν της, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀρνηθῶ, καὶ νὰ μὴ ὑπάγω εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ. Δυστυχῶς, ἔφθασα ἐκεῖ μόλις εἰς τὰς δέκα τῆς ἐσπέρας, καὶ ἡ Μαρία μ' ἐπερίμενε πολὺ ἐνωρίτερον. Ἦυρά ἀνοικτὰς τὴν θύραν τῆς κιγκλίδος, καὶ τὴν θύραν τῆς οἰκίας. Παρετήρησα ὅτι ὑπῆρχε φῶς διὰ μέσου τῶν δικτυωτῶν τοῦ παραθύρου τοῦ ἐστιατορίου. Ἡ Μαρία συνείθιζε νὰ δειπνᾷ λίαν ἀργά, καὶ ἐνόμισα ὅτι ἦτο ἀκόμῃ εἰς τὴν τράπεζαν. Εἰσῆλθον λοιπὸν καὶ εὗρέθην πρὸ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἀνεγνώρισά. Ἦτο ὁ προστάτης, τὸν ὁποῖον

εἶχον καὶ ἄλλοτε συναντήσει, ὅτε ἀνεχώρουν ἐκ τῆς οἰκίας τῆς Μαρίας. Ἐδειπνοῦσε μόνος. Διὰ τὴν Μαρίαν δὲν ἐκάθητο μαζὺ του; Αὐτὸ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ μάθω. Ἰσως εἶχεν ἔλθει εἰς ἔριδας μὲ τὸν ζηλότυπον ἐκείνον γέροντα. Ἰσως ἐφοβεῖτο μήπως τὴν ἰδῶ νὰ τρώγῃ μαζὺ του. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι αὐτὸς ἦτο σχεδὸν μεθυσμένος. Μόλις μὲ εἶδε, ἡγέρθη ἐξηγριωμένος. Ἡθέλησα νὰ φύγω, ἀλλ' αὐτὸς μὲ ἤρπασε ἀπὸ τὸν λαιμόν... τὸν ἀπώθησα... τότε συνήντησέν με πάλιν... ὡς ἐπιστοχώρησε μέχρ' ἵνα τῆς θύρας τοῦ ὀψοφυλακίου καὶ μὲ ἐκράτει ἀπὸ τὰ φορέματά μου... Ἦμην ἰσχυρότερός του, καὶ σχεδὸν ἔτοιμος νὰ τοῦ διαφύγω ἀπὸ τὰς χεῖράς του, ὅτε αἰφνης μὲ ἐρράπισεν... Δὲν ἐξουσίαζα πλέον τὸν ἑαυτόν μου... εἶχον τὴν βράβδον μου μαζὺ μου... τὸν ἐκτύπησα ἀπαξ... ἀπαξ μόνον... Ἐπῆσε καὶ παρέσυρε καὶ ἐμὲ εἰς τὴν πτώσιν του... Προσεπάθησα νὰ τὸν ἀνεγείρω, ἀλλ' εἶδον ὅτι ἦτο φονευμένος... Τότε, ἔγεινα ἔξω φρενῶν καὶ ἔφυγον.

— Χωρὶς νὰ ἰδῆτε τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔγεινε πρόξενος τῆς τρομερᾶς αὐτῆς καταστροφῆς; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας.

— Εἴθε νὰ μοὶ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν ἡ ἰδέα νὰ τὴν ζητήσω, ἀπεκρίθη θλιβερῶς ὁ καταδίκος. Θὰ τῆς ἔσωζα τὴν ζωὴν. Ἀλλ' ἤμην τρελλός. Ἐφυγα τρέχων, χωρὶς νὰ σταματήσω, χωρὶς νὰ παρατηρήσω τίποτε. Διῆλθον νύκτα φρικώδη, καὶ τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ὅταν ὑπῆγον εἰς τοῦ πατρός μου καὶ ἤκουσα τὰ σχέδιά του, διὰ νὰ δειπνήσωμεν εἰς τῆς κυρίας Λεκόντ, ἐδοκίμασα μαρτύρια, τὰ ὁποῖα δὲν παραβάλλονταί με ἐκεῖνα τῆς λαιμητόμου. Δὲν ἐγνώριζον ἀκόμῃ τίποτε. Αἱ ἐφημερίδες δὲν εἶχον ἀκόμῃ κάμει λόγον περὶ τοῦ κακουργήματος τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ. Ἐσυλλογίζομην τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εὗρίσκετο ἡ δυστυχὴς Μαρία, καθόσον δὲν ἐγνώριζα τὸν θάνατόν της. Τὸ πῶμα τοῦ Λερέ τὸ εἶχον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ ἐσυλλογίζομην ὅτι θὰ ἤμην ἀνάνδρος ἂν δὲν ἔσπευδον εἰς βοήθειαν μιᾶς δυστυχῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν θὰ κατηγόρουν ἰσως ἀδίκως. Ἀρκοῦσε ὅτι ἤμην δολοφόνος. Δὲν ἐτολμοῦσα νὰ ὑπάγω τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἐπάρατον ἐκείνην οἰκίαν, ἀλλ' ὅταν ἔμεινα μόνος εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἀφοῦ ἀφῆκα τὸν δυστυχῆ πατέρα μου καὶ τὴν νέαν τὴν ὁποίαν ἡγάπων, συνέλεξα τὸ θάρρος μου, καὶ ὑπῆγον εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ. Ἐπρομηθεύθην χάρτην ἀστυνομικοῦ κλητῆρος, ὅστις ἔφερε τὸ ὄνομα Λεκόκ, διότι ἐσκέφθην ὅτι ἰσως μοὶ χρησιμεύσει. Κατεγινώμην νὰ ἐφευρίσκω δολοπλοκίαις ὡς ἐξ ἐπαγγέλματος δολοφόνος. Ἐφθασα εἰς τὸν ἐπὶ τῶν δώδεκα κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς οἰκίας, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησα νὰ προχωρήσω εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἦνοιξα τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ἀλλ' ἡ αἰθουσα ἦτο κενή. Ἐφώναξα τὴν Μαρίαν... γινώριζετε τὰ λοιπά.

— Ἀ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόκ, ἐναγκαλιζόμενος τὸν υἱὸν του διατὶ δὲν

ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν;... κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους θὰ εἶχε τὴν γενναϊότητα νὰ σὲ καταδικάσῃ.

— Τὴν ἀλήθειαν! ἐψυθύρισεν ὁ μνηστὴρ τῆς δεσποινίδος Λεκόντ, δεκάκις ἔφθασεν εἰς τὰ χεῖλη μου. Κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἀκόμῃ, ὅτε ὁ Πρόεδρος διὰ τελευταίαν φορὰν μ' ἐξώρπισε νὰ μὴ γαίνω πρόξενος τῆς καταστροφῆς μου, συνεκινήθη... ἤμην ἔτοιμος νὰ ὁμιλήσω... ἀλλ' ἡ Θηρεσία ἦτο ἐκεῖ... καὶ ἤμην ὑποχρεωμένος νὰ ὁμολογήσω ἐνώπιόν της ὅτι ἡγάπησα γυναῖκα ἀναξίαν, καὶ ὅτι ἐξηκολούθουν νὰ συχνάζω εἰς τὴν οἰκίαν τῆς γυναικὸς αὐτῆς... Ἐὰν ἔλεγον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, ἄλλως τε, ἦτο ἀληθές, ἐὰν ἔλεγον ὅτι τὰ πάντα εἶχον τελειώσει μετὰ τοῦ ἐμοῦ καὶ αὐτῆς, ἡ Θηρεσία θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἐψευδοῦμαι... καὶ ἐπροτίμησα ν' ἀποθάνω.

— Δυστυχισμένο μου παιδί! εἶπεν ὁ γέρων Λεκόκ κλαίων σχεδόν. Ἀ! ἦπατᾶσο πολὺ, διότι ἡ Θηρεσία θὰ σ' ἐσυγχώρει... καὶ τώρα θὰ σὲ συγχωρήσῃ... διότι τὰ γνωρίζει ὅλα... Καὶ αὐτὴν ἐπίσης ἡθέλησαν νὰ φονεύσουν.

— Νὰ τὴν φονεύσουν! ἀνέκραξεν ὁ καταδίκος.

— Ναί... ἐπανάλαβεν ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου, ἀργότερα θὰ σοὶ εἰπῶ τί συνέβη... ὅταν αὐτὸς ὁ ἀθλιὸς Τολβιάκ συλληφθῇ... καὶ δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ συλληφθῇ... Εὐχαρίστησον τὸν γεναῖόν φίλον, ὁ ὁποῖος μοὶ ἐπέτρεψε νὰ σὲ ἰδῶ, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ὀφείλω τὴν σωτηρίαν σου...

— Μὴ μ' εὐχαριστήσετε, εἶπε ζωηρῶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας· δὲν ἔπραξα ἢ τὸ καθήκον μου... Αἱ στιγμαί, ἄλλως τε, εἶνε πολὺτιμοί... τὸ ἀληθές τῶν αἰτιολογιῶν σου πρέπει νὰ ἐπιβεβαιωθῇ... καὶ ταχέως...

Εἶτα, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν γέροντα Λεκόκ, προσέθεσε:

— Ἐλθετε, ἀγαπητὲ Λεκόκ.

Ὅτε οἱ δύο φίλοι ἔφθασαν ἐπὶ τῆς ἀπαισίας πλατείας, τῆς ἐκτεινομένης πρὸ τῶν φυλακῶν, ὁ γέρων Λεκόκ εἶπε διὰ φωνῆς πνιγομένης ὑπὸ τῆς συγκινήσεως:

— Λοιπὸν, ἀμφιβάλλετε ἀκόμῃ ὅτι εἶνε ἀθῶς;

— Φρονῶ ὅτι δὲν ἐφόνευσεν τὴν Ἀγγλίδαν, ἀπεκρίθη ὑπεκφεύγων ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

— Καὶ ἀκριβῶς κατεδικάσθη, διότι ἐφόνευσεν τὴν Ἀγγλίδαν. Ὁ φόνος τὸν ὁποῖον ἔκαμε θὰ ἐτιμωρεῖτο μὲ μερικῶν μηνῶν φυλάκισιν. Ὁ Λουδοβίκος ἐρραπίσθη καὶ ἐφόνευσεν, χωρὶς νὰ ἔχη προμελετήσῃ τὸν φόνον.

— Τὸ λέγει αὐτός, καὶ εἰμαι πεπεισμένος ὅτι δὲν ψεύδεταί. Διὰ νὰ πείσω ὅμως ἀποτελεσματικῶς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δύνανται νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου, ἔχω ἀνάγκην ἀδιαφιλονεικῶν ἀποδείξεων.

— Σᾶς ἐξήτασα ἀνθρώπους διὰ νὰ συλλάβω τὸν Τολβιάκ. Ἡξέρω ποῦ θὰ τὸν εὔρω, καὶ θὰ τοὺς διευθύνω ὁ ἴδιος. Θὰ

προσκαλέσεται εἰς τὴν εἰσαγγελίαν τὴν δεσποινίδα Λεκόντ, τὸν Κάμπρεμερ καὶ τὴν θυγατέρα του. Ὁ Πιεδούσης εἶνε ἐκεῖ, ἔτοιμος νὰ τὰ καταθέσῃ ὅλα. Ὅταν ἔχετε εἰς τὴν ἐξουσίαν σας τὸν Τολβιάκ καὶ τὴν παλλακίδα του, ἡ ἀνάκρισις δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ τελειώσῃ.

— Καὶ νομίζετε ὅτι αὐτὸ μόνον ἀρκεῖ; Νομίζετε ὅτι ἀφοῦ ἀποδείξετε, ὅτι οἱ μυλῶροι τοῦ μύλου τῆς Ὑβέτ ἀπεπειράθησαν νὰ δολοφονήσουν ἕνα πλανόδιον πωλητήν, μίαν νέαν καὶ μίαν μικρὰν κόρην, ἀπεδείξατε ὅτι ὁ υἱὸς σας εἶνε ἀθῶος; Λησμονεῖτε ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ ὑπερασπισθοῦν, ὅτι ὁ Τολβιάκ θ' ἀρνηθῇ τὰ πάντα, ὅτι ἡμεῖς καὶ ὁ Πιεδούσης εἰσθε ὑποπτοὶ εἰς τὴν ἀρχήν, καὶ ὅτι οἱ δικασταὶ δὲν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν μυθιστορικὰς διηγήσεις; Λησμονεῖτε πρὸ πάντων, δυστυχῆ φίλε, ὅτι δὲν ἔχετε πλέον καιρὸν;

— Καιρὸν! Δὲν χρειάζομαι παρὰ μόνον ὀλίγας ἡμέρας, διὰ νὰ τ' ἀποδείξω ὅλα, καὶ νὰ μὴ μένῃ πλέον ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία, διὰ τὴν ἐνοχὴν τοῦ κακούργου ἐκείνου.

— Θὰ σὰς συνδράμω εἰς αὐτὸ δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων μου, διότι ὁ υἱὸς σας μὲ κατέπεισεν ἀκουσίως αὐτοῦ, ὅτι δὲν ἀπατάσθε. Εἶπεν ὅτι ὁ διώκτης τῆς Μαρίας Φασίτ ὠνομάζετο Δερμότ, καὶ εἰς τὴν ἀστυνομίαν γνωρίζομεν ὅτι ὁ Δερμότ εἶνε τὸ ἀληθές τοῦ Τολβιάκ ὄνομα.

— Τί θέλετε περισσότερον;

— Μοὶ χρειάζεται μία ἐβδομάς καὶ δὲν ἔχομεν πλέον παρὰ δέκα πέντε ὥρας!

— Δέκα πέντε ὥρας!

— Ἀγαπητὲ Λεκόν, εἰσθε ἀνὴρ, καὶ εἶνε προτιμότερον νὰ σὰς εἶπω τὴν ἀληθῆ θέσιν τῶν πραγμάτων. Πρὸ μικροῦ μὲ εἰδοποίησαν ὅτι ἡ ἐκτέλεσις θὰ γείνη αὐριον τὴν πρωίαν.

— Αὐριον! ἀδύνατον! Ἡ ἀναιρέσις μόνον χθὲς ἀπερρίφθη! ἐπιθύρυσεν ὁ γέρον, ταλαντευόμενος ὡς οἰνοβαρής.

— Ἡ ἀπόριψις τῆς ἀναιρέσεως εἶχεν ἀποφασισθῇ ἐκ τῶν προτέρων, διότι τὸ κακούργημα εἶχε κάμει κρότον. Ὁ Κατάδικος κατέχει ὑψηλὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ δὲν θὰ φανοῦν ἐπιεικεῖς, διὰ τοῦτο θέλουν νὰ τελειώσουν ταχέως.

— Καὶ θ' ἀφήσετε νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ δολοφονία αὕτη, ὑμεῖς, ὁ ἀρχαῖος συνεργάτης μου, ὑμεῖς, ὅστις γινώσκετε ἤδη ὅλην τὴν ἀλήθειαν!

— Ἀκούσατέ με, Λεκόν, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, λίαν συγκεκινημένος. Σοὶ ὀρκίζομαι, ὅτι ἐὰν ἐξήρτητο ἀπὸ ἐμέ, ἡ ἐκτέλεσις θ' ἀνεβόλλετο αὐτοστιγμεί. Ἀλλ' ὑμεῖς γνωρίζετε τὴν διοικητικὴν λειτουργίαν, καὶ δὲν ἀγνοεῖτε πόσον εἶνε δύσκολον νὰ ἐπιστραφῇ διαταγή, κατονικῶς δοθεῖσα. Δι' αὐτὸ ὅμως θὰ ἐργασθῶ μετὰ ζήλου, θὰ τρέξω εἰς τὴν εἰσαγγελίαν, εἰς τὸ Ὑπουργεῖον θὰ διηγηθῶ ὅτι πρὸ μικροῦ ἤκουσα, καὶ θὰ κάμω χρῆσιν ὅλης τῆς ἐξουσίας μου, ἵνα χωρηθῇ ἀναβολή.

— Ἀπόψε θὰ ἔχετε τὸν ἀληθῆ ἔνοχον....

— Τὸ εὐχομαι, καὶ θὰ σὰς συνδράμω νὰ τὸν συλλάβετε. Ἀς ὑπάγωμεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Θὰ σὰς δώσω τοὺς καλλιτέρους κλητῆράς μου καὶ θὰ παραλάβετε καὶ τὸν Πιεδούσην. Προσπαθήσατε νὰ συλλάβετε τὸν Τολβιάκ, πρὸ πάντων δὲ νὰ ἐπανεύρετε τὸν βωδόν, διότι ὁ Τολβιάκ θ' ἀρνηθῇ, ἐνῶ, ἂν ὁ βωδὸς δὲν ἀναγνωρίσῃ τὸν υἱὸν σας, ἡ ἀναβολὴ θὰ χορηγηθῇ. Μὰς χρειάζεται ὁ βωδός.

— Θὰ τὸν ἔχω, εἶπεν ὁ κύριος Λεκόν ἀνωρθόμενος δι' ὑπερτάτης προσπαθείας. Ὑπάγωμεν.

— Εἶθε νὰ ἐπιτύχετε ταχέως. Διὰ τὸν υἱὸν σας αἱ στιγμαὶ εἶνε ὥραι, καὶ αἱ ὥραι ἡμέραι. Ἐγὼ θὰ συνηγορῶ ὑπὲρ αὐτοῦ, καθ' ὃν καιρὸν ὑμεῖς θὰ ἐργάζεσθε δι' αὐτόν. Θὰ σὰς περιμένω ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὸ γραφεῖόν μου.... δηλαδὴ μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν θ' ἀναγκασθῶ νὰ μεταβῶ εἰς τὴν Ροκέταν.... ὀλίγον πρὸ τῆς χαραυγῆς... καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ἔτους ὁ ἥλιος ἀνατέλλει ἐνωρίς.

— Ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ φωτίσῃ τὴν θανατικὴν ἐκτέλεσιν ἐνὸς ἀθῶου! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόν.

ΝΕ'

Ἡ ἐπίσκεψις εἰς τὰς φυλακὰς κατηνάλωσε χρόνον, ἦτο δὲ ἡ τετάρτη ὥρα, ὅτε ὁ κύριος Λεκόν ἀνεχώρησε διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πιεδούση καὶ ἐξ ἐκ τῶν ἱκανωτέρων ἀστυνομικῶν κλητῆρων.

Ἀπαντῆς ἦσαν ἐφωδιασμένοι μετὰ τακτικῆς ἔγγραφας, δι' ὧν ἐπετρέπετο αὐτοῖς νὰ ἐπικαλεσθῶσιν ἐν ἀνάγκῃ τὴν συνδρομὴν τῆς στρατιωτικῆς ἀρχῆς.

Ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου εἶχε κατὰ φυσικὸν λόγον τὴν διοίκησιν τῆς ἐκστρατείας, καὶ πληρεξουσιότητα νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τὸ δοκοῦν.

Ἦτο γαλήνιος κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλ' ἐν τούτοις ἡ ψυχὴ του ἦτο περιλυπὸς, καθόσον τῷ ὑπελείπετο τοσοῦτον ὀλίγος καιρὸς, ὅπως σώσῃ τὸν υἱὸν του, ὥστε ἀπηλπίζετο σχεδὸν ὅτι ἤθελεν ἐπιτύχει.

Οὐδόλως ἐβανκαλίζετο, ἄλλως τε, ὑπὸ τῶν ἐλπίδων ἐπιτυχίας, ἃς παρεῖχεν αὐτῷ τὰ μέλλοντα διαδήματα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀσφαλείας.

Ἐγίνωσκεν, ὅτι ὁ Λουδοβίκος εὕρισκετο περιπεπλεγμένος ἐντὸς τῆς συναρμογῆς τοῦ δικαστικοῦ ἐκείνου μηχανισμοῦ, ὅστις δὲν σταματᾷ, παρὰ μόνον ἀφοῦ συντρίψῃ τὸν κατάδικον, καὶ ὅτι δὲν στήνουν τὸ ἱκρίωμα ἀπλῶς ἵνα τὸ διαλύσωσι.

Δὲν ἦτο πλέον ὁ καιρὸς ἐκεῖνος, καθ' ὃν ἐνίοτε ἱππεὺς διέσχίζε τὸ πλῆθος δεικνύων ἔγγραφον χάριτος, χορηγούμενον ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καθ' ὃν ὁ δῆμιος, ἔτοιμος νὰ κτυπήσῃ, ἐπανεθετο τὸν πέλεκύν του, καθ' ὃν ὁ κατάδικος, κεκλιμένῃ ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ξυλίνου στελέχους, ἀνηγειρέτο ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῶν ἐπευφημιῶν τοῦ πλῆθους.

Σήμερον ἐκανόνισαν μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς χάριτος, καὶ δὲν συνειθίζεται πλέον νὰ χορηγηθῇ αὕτη κατὰ τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ δυστυχής, ὃν οἱ ἄνθρωποι ἐκήρυξαν ἔνοχον, ἐλπίζει μόνον ἐπὶ τὴν θεῖαν εὐσπλαγχνίαν.

Ὁ κύριος Λεκόν κατενόει ἐπίσης, ὅτι ἡ σύλληψις τοῦ Τολβιάκ δὲν ἤρκει ἵνα ἀφώσῃ τὸν υἱὸν του, καὶ ὅτι μόνῃ ἡ μαρτυρία τοῦ βωδοῦ θὰ ἦτο τελεσφόρος.

Ποῦ ἡδύνατο ὅμως νὰ εὕρῃ τὸν προνοιακὸν ἐκεῖνον βωδόν, ὃν ὁ δολοφόνος θὰ ἐφρόντισε νὰ ἐξαφανίσῃ;

Κατὰ τὴν πρώτην αὐτῶν ἐκδρομὴν, μήτε ὁ Πιεδούσης, μήτε ὁ προϊστάμενος αὐτοῦ οὐδὲν ἡδυνήθησαν ν' ἀνακαλύψωσι τὸ δυνάμενον νὰ θέσῃ αὐτοῦς ἐπὶ τὰ ἔγχνη, ἦτο δὲ λίαν πιθανόν, ὅτι ὁ Τολβιάκ θ' ἀπηλλάγη αὐτοῦ διὰ τῶν συνήθων αὐτῷ βιαίων μέσων.

Ὁ Λεκόν ἔτρεμε μήτοι ἐδολοφόνησεν αὐτόν διὰ συνεργείας τῶν κακούργων τοῦ μύλου τῆς Ὑβέτ.

Ἦλπιζεν ἐν τούτοις εἰσέτι, ὅτι ὁ κακούργος, ὅστις εἶχε συμφέρον ἵνα ἐξαφανίσῃ αὐτόν, θὰ ἠρκέσθη νὰ ἐγκλείσῃ αὐτόν ἐντὸς τοῦ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους τοῦ Σαβινὺ πύργου.

Ὁ πύργος οὗτος θὰ ἐχρησίμευεν ὡς κατοικία τοῦ ἀρχιγενοῦ καὶ τῆς συνενόχου αὐτοῦ Ἀραβέλας Δίσνεϋ.

Μήτε ὁ Λεκόν μήτε ὁ Πιεδούσης δὲν εἶχον τὸν καιρὸν νὰ παρουσιασθῶσιν ἐκεῖ, ἴσως δὲ δὲν ἦτο καὶ τόσῳ εὐκολον ἵνα εἰσχωρήσωσιν εἰς τὸν πύργον, οὕτινος ὅμως τὴν φορὰν ταύτην εἶχον τὴν δύναμιν ν' ἀνοίξωσιν ὅλας τὰς θύρας.

Ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου εἶχε διαγράψῃ τὸ σχέδιόν του: Θὰ ἐπέπιπτον, ἐν πρώτοις, κατὰ τοῦ μύλου, θὰ ἐπεσκέπτοντο αὐτόν καθ' ὅλας τὰς γωνίας, καὶ θὰ συνελάμβανον ὅλους ὅσοι θὰ εὕρισκοντο ἐκεῖ, θὰ μετέβαινον ἐκεῖθεν παρὰ τῷ Ἀτκενς, ὅστις δὲν θὰ ἐπεχειρεῖ νὰ φύγῃ ἢ ν' ἀντιστῇ, καθόσον ἀπὸ τῆς μεσημβρίας ἦτο πάντοτε μεθυσμένος, καὶ τέλος, θὰ περιεκύκλουν τὸν πύργον, καὶ θὰ εἰσῆρχοντο ἐν αὐτῷ ἐκουσίως ἢ διὰ τῆς βίας.

Ὅλα ταῦτα ἡδύνατο νὰ ἐκτελεσθῶσι τάχιστα, ἐκ δὲ τῶν σημείων, ἅτινα θὰ ἐχορήγουν αἱ διάφοροι αὐταὶ ἐνέργειαι, θὰ ὠδηγοῦντο, ὅπως ἐπιχειρήσωσι τὴν ἀναζήτησιν τοῦ κωφαλάλου.

Ὁ κύριος Λεκόν ἀπεφάσισεν ἐπίσης, ὅτι θὰ κατείρχοντο εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἐπινὰ ἐπὶ τῆς Ὀργης.

Οὐδόλως ἐμερίμνα, ἂν ἐθεᾶτο εἰς Σαβινὺ, καίτοι ἐν τε τῷ ἱματισμῷ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ αὐτοῦ οὐδὲν ἔμενεν ἴχνος τοῦ Ἀριστείδου Σαλουμή.

Τὸ πρόγραμμα ἐξετελέσθη κατὰ γράμμα. Αἱ συμβουλαὶ τῶν δύο ποταμίσκων εὕρισκοντα σχεδὸν εἰς τὴν ἴσην ἀπόστασιν τῶν δύο χωρίων, εἰς δὲ μάλλον ἐγγύτεραι τοῦ Ἐπινὰ.

Ἀφίχθησαν μετ' ὀλίγον ἐν τῇ ἀγρίᾳ κοιλάδι, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας ἐνοῦνται τὰ δύο ρεύματα, καὶ πᾶραυτα κατέλαβον

τὰς καταλλήλους θέσεις, ὅπως ἐμποδίσωσι τὴν ἀποδράσιν τῶν δύο συνενόχων τοῦ Τολβιάκ.

Δύο κλητῆρες ἐτοποθετήθησαν ἐπὶ τῆς εἰσόδου τῆς λιθίνης γεφύρας, δύο ἕτεροι κατέλαβον τὴν μικρὰν ξυλίνην γέφυραν, καὶ οἱ λοιποὶ δύο ἠκολούθησαν τὸν ἀρχηγόν των.

Ὁ Λεκὸς καὶ ὁ Πιεδούσης εἰσῆλθον τότε ἐν τῷ μύλῳ, οὐτινος ἡ θύρα ἦτο, κατὰ τὸ σῦνθεος, ἀνοικτή.

Οἱ ψευδεῖς ἐκεῖνοι μωλωθοί, μὴ ἔχοντες, μήτε σίτον, μήτε πίτυρα, μήτε ἄλευρα, δὲν ἐφοβοῦντο καὶ τοὺς κλέπτας.

Ὁ Πιεδούσης ἀνεγνώρισε τὴν θέσιν, ἔνθα ἐκοιμήθη ὕπνον δυσάρεστον, διακεκομμένον.

Εὐρην ἄνευ δυσκολίας τὴν εἰσόδον τῆς κρύπτης, ἔνθα τὸ ζεύγος εἶχε ὑποδεχθῇ τὸν Τολβιάκ.

Ἀνεγνώρισε τὰς μετὰ τοῦ ὑπογείου συγκοινωνούσας καταπακτάς, ἀλλ' ἄπαντες οἱ τοῦ καταγωγίου ἐκείνου κακοῦργοι εἶχον ἀποδράσει.

[Ἔπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἡ Χάρις ἐξερράγη εἰς γέλωτας.

— Χά! χά!... ἀνέκραξε μετὰ παραφορᾶς κυνικῆς φαιδρότητος. Λοιπὸν φθάνομεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ προκείμενον.

— Προσέξατε!... εἶπεν ἡ Μέρση. Προσέξατε!...

— Ὁ κύριος Ἰούλιος Γκραῦ!... Ἡ μὴν ἐκεῖ, ὅπισθεν τῆς θύρας τῆς αἰθούσης τοῦ σφαγιστηρίου πρὸ ὀλίγου καὶ εἶδον τὰς ἐρωτοτροπίας σας. "Ω! ἡ ἐξομολόγησις χάνει ὅλην τὴν φρίκην της καὶ καθίσταται σχεδὸν ἡδυπαθὴς συνέντευξις μετὰ τοῦ κυρίου Ἰουλίου Γκραῦ.

— Ἀρκεῖ, δεσποινὶς Βράδον, ἀρκεῖ! Ἐν ὀνόματι τοῦ οὐρανοῦ μὴ με θέτετε ἐκτὸς ἐμαυτῆς. Ἀρκετὰ μὲ ἐβασανίσατε.

— Δὲν διεσῦρθητε ἀνωφελῶς εἰς τὰς τριόδους, χρησιμοποιοεῖτε δ' εὐστόχως τὴν ἐκ τοιούτου βίου κεκτημένην πείραν. Εἶσθε πολὺ ἐφευρετικὴ γυνὴ καὶ κατενόησατε πόσον συμφερώτερά ἐἰσι δύο ἀντίμιας χορδαὶ εἰς τὴν λύραν σας. Ἐνδεχόμενον νὰ χάσητε τὸν κ. Δεχόλτ' ἐρρίψατε λοιπὸν τὰ ἄγκιστρά σας καὶ ἐπὶ τοῦ κ. Ἰουλίου Γκραῦ. "Ω! μὴ προχωρήτε ἀφ' ὅπου μένετε. Μοὶ ἐμπνέετε ἀκατανίκητον βδελυγμίαν.... Θ' ἀνοίξω ὅμως τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τοῦ κ. Δεχόλτ, νὰ ἴθῃ καὶ οὗτος ποῖαν γυναῖκα ἔμελλε νὰ νυμφευθῇ, ἂν δὲν ἤμην ἐγὼ ἐδῶ διὰ νὰ...

Ἐσιώπησεν. Ἡ δεινοτάτη ὕβρις, ἣν ἔμελλε νὰ εἴπῃ κατεπνίγη εἰς τὸν φάρυγγά της, διότι ἡ Μέρση ἔβαιεν ἤδη κατ' αὐτῆς, διέκρινε δ' ἐν τῷ προσώπῳ τῆς νεά-

νιδος τὴν ἐκδήλωσιν τρομερᾶς ὀργῆς, ἥτις συγκεντρώνει τὸ αἷμα εἰς τὴν καρδίαν.

Ἡ Μέρση ἔκλινε πρὸς αὐτήν.

— Θ' ἀνοίξετε τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ κυρίου Δεχόλτ; ἐπανελάβε. Θὰ μάθῃ ποῖαν γυναῖκα ἔμελλε νὰ νυμφευθῇ, ἂν δὲν εἴσθε σεῖς ἐδῶ διὰ νὰ...;

Διεκόπη καὶ μετ' ὀλίγον αἶφνης ἀνέκραξε:

— Ποία εἴσθε;

Αἱ δύο αὗται λέξεις συνωδεύθησαν διὰ τόσον τρομεροῦ τὴν ἔκφρασιν βλέμματος καὶ τόσον ἀπειλητικῆς φωνῆς, ὥστε ἡ Χάρις ὠπισθοδρόμησε.

Ἦρχισε νὰ ἐννοῇ ὅτι ἡ ὑπομονὴ τῆς Μέρσης προσήγγιζεν ἐπὶ τέλους εἰς τὰ ἀκρότατα αὐτῆς ὄρια.

Ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ἀγγέλου φύλακος, ὁ κακὸς δαίμων ἤρχιζεν ἤδη νὰ ἐξουσιάζῃ τὴν Μέρσην· αἱ ἀρισταὶ ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας ὁ Ἰούλιος τῇ εἶχεν ἐμπνεύσει, ἤρχιζον ἤδη νὰ σβέννυνται πρὸ τῶν δηλητηριωδῶν κυμάτων, ἅτινα ἡ Χάρις τῇ εἶχεν ἐκσφενδονίσει κατὰ πρόσωπον.

Ἡ Μέρση εἶχεν εἰς τὴν διάθεσιν της εὐκολώτατα δι' ἑαυτὴν καὶ τρομερὰ διὰ τὴν ἐχθρὰν της μέσα, ὅπως ἐκδικηθῇ διὰ τὰς ὕβρεις τῆς Χάριτος, ἂν ἤθελε νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτῶν.

Καὶ ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς ἀγανακτικῆς αὐτῆς δὲν ἐδίστασε ποσῶς νὰ τὰ μεταχειρισθῇ.

— Ποία εἴσθε;... ἐπανελάβε.

Ἡ Χάρις ἠγέρθη καὶ ἐπειράθη νὰ ὀμιλήσῃ.

Ἡ Μέρση τῇ ἐπέβαλε σιγὴν τὴν φορὰν ταύτην ἐπίσης αὕτη καὶ δι' ὑπερόχου κινήσεως.

— Τώρα ἐνθυμοῦμαι... ἐξηκολούθησε μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγρίας καὶ μόλις συγκρατουμένης ὀργῆς, εἴσθε ἡ τρελλὴ τοῦ γερμανικοῦ νοσοκομείου, ἥτις πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν ἦλθεν ἐνταῦθα. Καθήσαστε καὶ ἀναπαυθῆτε, Μέρση Μερρίκ.

Καὶ σφενδονίζουσα κατὰ πρόσωπον αὐτῆς τὸ ὄνομα τοῦτο, ἡ Μέρση ἔλαβε τὸ κάθισμα, τὸ ὁποῖον ἡ Χάρις εἶχεν ἀπαγορεύσει εἰς αὐτὴν νὰ καταλάβῃ ἐν ἀρχῇ τῆς συνδιαλέξεώς των καὶ ἐκάθησε.

Ἡ Χάρις ἀνωρθώθη πρὸ τῶν ποδῶν της.

— Τί σημαίνουν ταῦτα; ἀνεβόησε.

— Ταῦτα σημαίνουν, ἀπεκρίθη ἡ Μέρση μετὰ περιφρονητικοῦ τόνου, ὅτι ἀνακαλῶ πᾶν ὅ,τι σὰς εἶπον πρὸ μικροῦ, ἀκούετε;... ταῦτα σημαίνουν ὅτι, μετὰ τὰ γενόμενα, ἀπεφάσισα νὰ διατηρήσω τὴν παρὰ τῇ Λαίδῃ Ζάνετ θέσιν μου.

— Ἡμῶς ἐχάσατε τὸ λογικὸν σας;

— Δὲν εἴσθε μακρὰν τοῦ κώδωνος. Σημάνετε! Κάμετε σεῖς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐζητεῖτε πρὸ μικροῦ νὰ κάμω ἐγώ. Καλέσατε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς οἰκίας ταύτης. Τί ὑμεῖς, τί ἐγώ;

— Μέρση Μερρίκ! Θὰ μετανοήσετε μετὰ τελευταίας στιγμῆς τῆς ζωῆς σας διὰ τὴν ἀπειλὴν ταύτην.

Ἡ Μέρση ἠγέρθη ἐκ νέου καὶ προσήλουσά φλογερούς τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπ'

ἐκείνης, ἥτις ἐτόλμα εἰσεῖν νὰ τὴν προκαλῇ:

— Ἀρκεῖ! ἀνέκραξε. Φύγετε ἀπὸ τὴν οἰκίαν, ἐνόσω ἀκόμη σὰς μένει καιρὸς νὰ τὸ πράξετε, ἢ ἂν θέλετε, μείνατε, καὶ θὰ καλέσω ἐγὼ τὴν Λαίδην Ζάνετ Ρόϋ.

— Δὲν θὰ τολμήσετε... Δὲν δύνασθε νὰ τὸ πράξετε.

— Καὶ δύναμαι καὶ τολμῶ. Δὲν ἔχετε οὔτε σκιὰν ἀποδείξεων ἐναντίον μου. Τὰ ἔγγραφα σας τὰ κατέχω ἐγώ, ὅπως κατέχω καὶ τὴν θέσιν μου ἐν τῷ μεγάρῳ τούτῳ. Ἐπίσης δὲ πρὸ πολλοῦ κατέκτησα καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Λαίδης Ζάνετ. Λοιπὸν! Ἀφοῦ τοιαύτην περὶ ἐμοῦ ἔχετε ιδέαν, καί, παρὰ τὰς παρακλήσεις μου, ἐστάθητε ἀμείλικτος εἰς τὸ νὰ δυσπιστῆτε περὶ τῶν προθέσεών μου, λοιπὸν ναι! ἀπεφάσισα ἤδη μέχρι τέλους νὰ δικαίωσω τὴν περὶ ἐμοῦ ἐπίμονον ιδέαν σας. Θὰ κρατήσω καὶ τὰς μεταξίνας ἐσθῆτάς μου, καὶ τὰ πολύτιμα κοσμήματά μου καὶ τὴν θέσιν μου, καὶ ἀρνούμαι διαρρήδην ὅτι σὰς ἔκαμα ποτὲ κακόν. Ἡκοινωνία ἐστάθη πολὺ σκληρὰ πρὸς ἐμέ, ἔχω λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ βιάσω τοὺς νόμους της καὶ εἶμαι ἡ ἰσχυροτέρα ἤδη. Ἀρνούμαι ὅτι σὰς ἔκαμα κακόν τι. Πῶς ἡδυνάμην νὰ γνωρίζω ὅτι εἴχετε ἀναζήσει; Ἡ εἰς τί ἐξέθηκα ἡ διεκλύβουσα τὸ ὄνομά σας καὶ τὸ ἄτομόν σας; Τοῦναντίον δύναμαι νὰ εἴπω ὅτι ἐτίμησα ἀμφοτέρω. Ἐκέρδησα τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν πάντων, ὅσοι μ' ἐγνώρισαν. Ἡ μήπως νομίζετε, ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ ἤθελεν ἀγαπήσει ὑμᾶς, ὅπως ἡγάπησε καὶ ἀγαπᾷ ἐμέ; Μάθετέ το λοιπὸν! "Οχι! Καὶ σὰς τὸ λέγω κατὰ πρόσωπον, ὅτι ὑπεδύθην τὴν κλαπείσαν προσωπικότητά σας ἐντιμότερον ἢ ὅσον θὰ ἡδύνασθε νὰ ὑποδυθῆτε αὐτὴν ὑμεῖς ἡ ἰδία. Καὶ προτίθεμαι νὰ τὴν τηρήσω. Δὲν ἐννοῶ νὰ σὰς τὴν ἀποδώσω. Ὅ,τι κακόν δύνασθε νὰ μοῦ κάμητε μὴ τὸ παραμελήσετε. Τώρα πλέον, σὰς παρακαλῶ εἰς τοῦτο.

ΙΘ'

Ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ.

Ῥμίλει διὰ φράσεων. Ἡ μᾶλλον διὰ βολῶν ὅλων φράσεων, δι' ὀνειδισμῶν καὶ σαρκασμῶν, καὶ τόσον ταχέως, ὥστε πᾶσα διακοπὴ ἦτο ἀδύνατος.

Δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀπαντήσῃ τις εἰς τὸν ὀρμητικὸν ἐκείνον τῶν λόγων της χείμαρον ἢ μόνον ἀφοῦ ἀπεπνίγη πλέον ἡ πνευστιώσα πνοή της καὶ ἐσιώπησεν ἀφ' ἐκυτῆς.

Ἡ Χάρις ἐδράξατο τῆς εὐκαιρίας ταύτης εὐθὺς ὡς ἐπαρουσιάσθη εἰς αὐτήν.

— Α! λοιπὸν μὲ προκαλεῖτε, ἀπεκρίθη ἀποφασιστικῶς. Καλῶς. Ἀλλὰ δὲν θὰ θριαμβεύσητε ἐπὶ πολὺ ἀκόμη. Ἐγραψα εἰς Καναδᾶν, καὶ οἱ φίλοι μου θὰ μαρτυρήσουν τὸ δίκαιόν μου.

— Ἀκόμη καὶ τοῦτο ἂν γίνῃ, οἱ φίλοι σας εἶνε ξένοι ἐνταῦθα, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι ἡ θετὴ θυγάτηρ τῆς Λαίδης Ζάνετ. Πιστεῦτε ὅτι αὕτη θὰ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην